

så længe, som behandlingen skal fortsætte. Som det er oplyst for mig, er det sådan, at virkningen af de to hormonpræparater, som man indsprøjter for at få den effekt, som medfører den medicinske kastration, aftager i løbet af 14 dage, og så er det nødvendigt, at der sker en ny behandling.

Og når vi mener, at der skal ske tvungen medicinsk kastration, er det klart, at vi også mener, at de pågældende ved deres løsladelse er tvunget til at møde frem, og gør de ikke det, vil udgangspunktet for, at de kan bevæge sig frit i samfundet, være væk, og så er det klart, at man må vurdere, om disse personer skal indsættes igen og ikke være på fri fod, hvis de ikke ønsker at indgå i den behandling, som de har forpligtet sig til.

Det er således, sagen er oplyst for mig nu, og jeg håber selvfølgelig, at vi i højere grad kan få detaljerne frem under den udvalgsbehandling, der kommer, og så håber jeg som sagt, at Folketingets flertal vil indføre skrappe regler på dette område – enten i form af dette beslutningsforslag eller i forbindelse med de initiativer, som ministeren under debatten her i dag har tilkendegivet at han vil komme med.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det er fuldstændig korrekt, at man under udvalgsbehandlingen kan stille spørgsmål til ministeren, og at ministeren så kan svare på nogle faktuelle ting, men det havde været klædeligt, hvis forslagsstillerne, inden de havde fremsat forslaget, havde gjort sig nogle tanker om, hvad de vil med forslaget, og hvor langt de er villige til at gå, og at forslagsstillerne også havde undersøgt området, så de vidste, hvad det var, de fremsatte et forslag om. Det synes jeg ville have været klædeligt.

Der bliver ganske vist sagt, at man tror, at medicineringen varer i 14 dage, og det kan man jo tro. Men der er jo også noget med, at nogle af de bivirkninger, der er ved, at man indtager disse stoffer, varer langt længere, og det kunne man også diskutere.

Men der var to ting, som forslagsstillerne meget behændigt kom uden om:

Det ene var tvangselementet. Hvilken form for tvang vil man bruge? Hvilken form for tvang skal der til? Hvis en person efter løsladelse skal have fyldt sit medicindepot op hver 14. dag, men så udebliver, hvad så? Hvad er det, forslagsstillerne forestiller sig? Hvad er det for en

tvang, man så vil benytte for at indfange disse mennesker og fylde deres medicindepot op igen?

Det er altså et spørgsmål om tvangen. Hvad er det, forslagsstillerne forestiller sig? Hvor langt vil man gå? Det er ret afgørende for, om vi kan støtte forslaget hundrede procent, når vi når frem til andenbehandlingen.

Det andet er varigheden af tvangsmedicineringen. Er det på livstid, eller hvad? Hvis der skal være ræson i det, er det vel på livstid. Men er det realistisk at forestille sig, at man her i Folketinget kan vedtage en lov om, at nogle mennesker hver 14. dag resten af deres liv skal tvangsmedicineres, og hvad er det så for en tvang, man vil bruge i den forbindelse?

Så jeg synes, der er en række åbne spørgsmål, som jeg ikke kan spørge justitsministeren om, men som jeg er nødt til at spørge forslagsstillerne om, og det kan jeg ikke gøre i udvalget; det er jeg nødt til at gøre her i Folketingssalen.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu kan man jo gisne om hr. Tom Behnkes egentlige ærinde. Hr. Tom Behnke har jo tidligere været en meget ivrig fortaler for blandt andet et forslag som det foreliggende.

Men jeg kan da meddele hr. Tom Behnke, at det er korrekt, at den virkning, jeg nævnte, er aftagende, at det er korrekt, at den pågældende så skal have gentaget medicineringen, og at det er korrekt, at Dansk Folkepartis udgangspunkt er, at betingelsen for, at man kan bevæge sig frit i det danske samfund, jo netop er, at man møder op til denne behandling. Og hvis man ikke ønsker at gøre det, hvis man nægter det, så opfylder man ikke betingelserne for at bevæge sig frit i det danske samfund.

De mennesker, der kan risikere at blive ofre, ønsker vi at beskytte så meget, at vi siger: Hvis ikke den behandling, som er påbudt, følges, er betingelserne for, at den pågældende er på fri fod i det danske samfund, ganske enkelt ikke til stede, og så skal vedkommende indespærres igen. Det er vores udgangspunkt. Jeg kan forstå, at hr. Tom Behnke har visse betænkeligheder ved det, og det bekymrer mig, at han har det, men det har vi altså ikke i Dansk Folkeparti.

Hermed sluttede forhandlingen.